

Mia Helmsdal Clothier

Næmingur á Eysturskúlanum

MYND: ÁLVUR HARALDSEN

kanska eitt sindur ótrygg og harvið gjórdist orðaskiftið ekki so drúgt. Men so kom fartur yvir feltið. Millum annað, tá okkara uppskot um at broyta rúsdrekkalógina so-leiðis, at loyvt skuldi verða at selja rúsdrekka í vanligum matvøru-handlum, varð lagt fram, byrjaði eitt øðiligt orðaskifti. Báðir partar høvdu góð argument: ja-siðan vildi helt ekki tað var rætt, at frælsi hjá teimum, ið dugdu at drekka, skuldi skerjast, tí ein líttil minniluti ikki dugdi. Hinvegin argumenteraði nei-siðan ímóti og segði, at tað var skeivt at gera tilveruna hjá teimum við drykkjutrupulleikum enn truplari, við at seta rúsdrekka inn í vanligar handlar, saman við breyði, mjólk og líknandi.

Eftir eina tíð, mátti lögtingsformaðurin skerja viðmerkingarnar, tí alt ov líttil tíð var sett av til tess at viðmerkja. Og so, klokkan umleið eitt, høvdu øll málini, alt frá friari fosturtøku til nýggja høll til frælsan ítrótt, verið til viðgerðar. Móð fóru vit inn aftur í kantinuna at løða battaríni. Heit lasagna var á skránni og har var dúgliga etið. Øll fyrireikaðu seg til at fara í nevnd.

Ein tíma eftir fóru vit í gongd aftur við góðum treysti. Tinglimirnir vórðu deildir í triggjar nevndir: Mentunarnevndina, Rættarnevndina og Vinnunevndina. Eg sjálv varð beind í Rættarnevndina. Har skuldu vit viðgera fýra tingmál og skriva álit um tey. Til eina málið kom eitt umboð frá Amnesty International at greiða frá hugsjónum sínum. Siðani skuldu vit greiða frá okkara hugsanum um málið, atkvøða og skipa nevndina, so hon antin var ein samd nevnd ella ein meiriluta- og minniluta-nevnd. Vit upplivdu allar triggjar.

Siðani var dagurin meiri ella minni endaður, tó umleið ein tíma seinkaður. Seinast á skránni vóru vitjanir frá trimum politiskum ungmannafelagnum, ið greiddu frá, hvat tey standa fyri. Ikki so nógvir spurningar vórðu spurdir, tí øll vildu allarhelst sleppa heim eftir ein langan arbeiðsdag. Men helst gleddu øll seg eisini til í morgin.

Lívstíð fyri at gera seg inn á djór

Dagin eftir skuldu vit mæta eitt sindur seinni. Eisini var morgunmatur aftur at byrja við og so til verka. Øll álitini, sum vórðu skrivað, summi við broytingaruppskotum, skuldu leggjast fram og viðgreast fyri aðru ferð. Manna-gongdin var hin sama og argumentini somuleiðis. Og aftur mátti lögtingsformaðurin avmarkað viðmerkingarnar.

Eitt, ið eg haldi tók øll eitt sindur á bóli, var, tá uppskotið, um at herða revsingina av misrøkt av djórum, serliga neyðtøku, varð

lagt fram. Hetta varð eitt tað longsta orðaskiftað í hesum degnum og nógv heldur ógvuslig og óvæntað argument komu fram í dagsins ljós: ein av tinglimunum vildi tað so, at revsingin fyri at gera seg kynsliga inn á djór skuldi vera lívstíð. Men hesum tóku øll ikki undir við. Kjakað varð aftur og fram leingi, inntil tey flestu vórðu troytt av at hoyra somu argument umaftur og lótu vera at trýsta á knappin at biðja um orðið.

Aftaná hvørt mál var liðugt viðgjørt, skuldi atkvøðast um tað: ja, nei ella blankt. Eitt av málunum, ið fekk fulla undirtøku, var uppskotið um at fáa eina psykiatriska deild til børn og ung setta á stovn. Hetta skuldi í øllum førum takast sum ein vinarlig áminning, helt onkur fyri. Tað var nokkso stuttligt at hoyra, helt eg. Tað kendist so gott at fáa ávirkan á samfelagið, vit liva í.

At enda vóru øll málini viðgjørð og atkvøtt varð um tey.

Sorgblítt at fara

Tá lögtingsformaðurin hevði niðurlagt fundin, skuldu vit niðan aftur í fundarhølið at fyrireika okkum til teir ófráboðaðu spurningarnar til landstýrisfólkini. Vit skuldu læra at taltala tey ordiligani og takka fyri svarið.eg skuldi sjálv spyrja løgmann ein spurning, men var tibetur ikki fyrst. Tó var eg ikki minni spent.

Vit fóru siðani oman í tingalin aftur og fundurin var uppافتur-tikin. Á fremstu røð sótu tey so, landsstýrisfólkini. Spyrjararnir fóru so ein og ein niðan á tingsins røðarapall at seta spurningin, sum siðani varð svaraður av landstýrisfólkunum. Ein og ein fóru teir framvið til allir 21 vóru settir, svaraðir og takkað var fyri svar.

Nú leið móti enda. Eg var eitt sindur syrgin, tí mær hevði dámað hesar dagarnar sera væl og hevði ikki lagt í at verið har longri. Men alt hevur ein enda her lívinum. Skipað var fyri mót-tøku í kantinuni, har leskiligir føstubollar vóru borðreiddir og høvi varð at tosa við øll hini. Eisini tosaðu summi okkara við føroysku miðlarnar.

Hesin kapittulin hevur fingið ein enda, men politiska ævintýrið er ikki heilt liðugt skrivað, so hvør veit? Kanska vera hesi somu ungu aftur at síggja á tingsins røðarapalli í framtíðini. Hetta vóni eg í øllum førum inniliga, tí fleiri hava stórt potentiali til tess. Ungdómurin er hóast alt framtíðin í øllum samfeløgum í heiminum, so at kunna tey um hetta, er ikki so býtt. Ein kann kalla tað eina investering í framtíðina. Og tað er væl gjørt.